

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 8.

Femte Session.

Femte Møde.

Mandagen den 10. October.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Det forholder sig heller ingenlunde saaledes, som den ærede Rigsdagsmand har paastaet, at Underbalancen for Island i de tidligere Budgetter er bleven betragtet som en fælles Udgift; jeg veed ikke, hvorfra han udleder dette. Jeg har ikke kunnet finde Andet paa de tidligere Budgetter end det, som jeg her har tilladt mig at anføre, men jeg finder Intet paa de tidligere Budgetter, som berettiger til at udtale, at de islandske Udgifter ere blevne betragtede som en almindelig Statsudgift i Modsatning til nogen Kongeriget Danmark særligt vedkommende Udgift. Naar den ærede Rigsdagsmand siger, at man af de tidligere Budgetter ikke med Sikkerhed kan udlede, hvorledes Island er blevet betragtet, saa vil jeg gjerne indrømme ham, at han kan have Ret; idetmindste for Dieblifket kan jeg ikke finde noget Bæviis for det Modsatte, men derimod kan jeg ganske sikkert af de tidligere Budgetter bevise, at Island paa ingen saadan Maade er opstillet ligeoverfor Kongeriget paa den ene Side og Hertugdømmerne Esbjerg og Holsteen paa den anden Side, at man i finansiell Henseende skulde kunne stille det sammen med Postvæsenet eller med de vestindiske Colonier.

Tscherning: Den ærede Finantsminister har med Hensyn til Domainebestyrelsen indrømmet, at det maaskee kunde være det Rigtigste, at den blev henlagt for hver Landsdeels Vedkommende under en særlig Bestyrelse, men troer den ærede Finantsminister da ikke, at det vil have Bænskeligbed, naar man ikke eensgang for alle posterede den Indtægt, som i

dette Dieblifk flyder fra Domainerne som fastbestemt til Statsgjældens Forrentning, saaledes at det for Fremtiden bliver, om man saa kan sige, en aarlig Forlodsudtælling fra hver Landsdeel, og at Resultatet af Domaineforvaltningen, enten det bliver gunstigt eller mindre gunstigt, kommer den vedkommende Landsdeel tilgode? Derved fremkommer der aldeles ingen Strid mellem Landsdelene angaaende dette meget kildne Spørgsmaal, og naar den ærede Minister har sagt, at Fordelingen af Statsgjælden paa de forskellige Landsdele, saaledes som jeg havde meent, at den burde skee, kunde have sine Ulemper, saa kommer man ud over denne Ulempe ved at binde den nærværende Indtægt som en fast Indtægt fra enhver Landsdeel til den fælles Statskasse, der saaledes forlodsudbreder det. Jeg henstiller det endnu engang til nærmere Overveielse, men det vil jo komme under Drøftelse ved anden Behandling. Hvad der især har bragt mig til at tage Ordet, er, at det forekommer mig vigtigt, at der ogsaa af Rigsdagens Medlemmer udtales den samme Formening om Drefundstolden, som Finantsministeren har udtalt. Jeg skal meget lidt omtale Drefundstolden; det er en af de Materier, som det kan være meget kostbart at omtale, men jeg troer, at den allerbedst er sikket, og har ikke alene den rettlige, men ogsaa den klogeste Plads, hvor den staaer, som en fælles Statsindtægt. At den paa vore foregaaende Budgetter har staaet som særlig dansk, ligger deri, at vor hele Statsgjældsforvaltning, til Ulykke for os, har været særlig dansk i nogle Aar. Derved er Intet bundet, vi flyde med stor Fornøielse denne særlige Statsgjæld fra os, og bør derfor billigtvis udlevere tilligemed den de Midler, som hovedsageligt ere bestemte